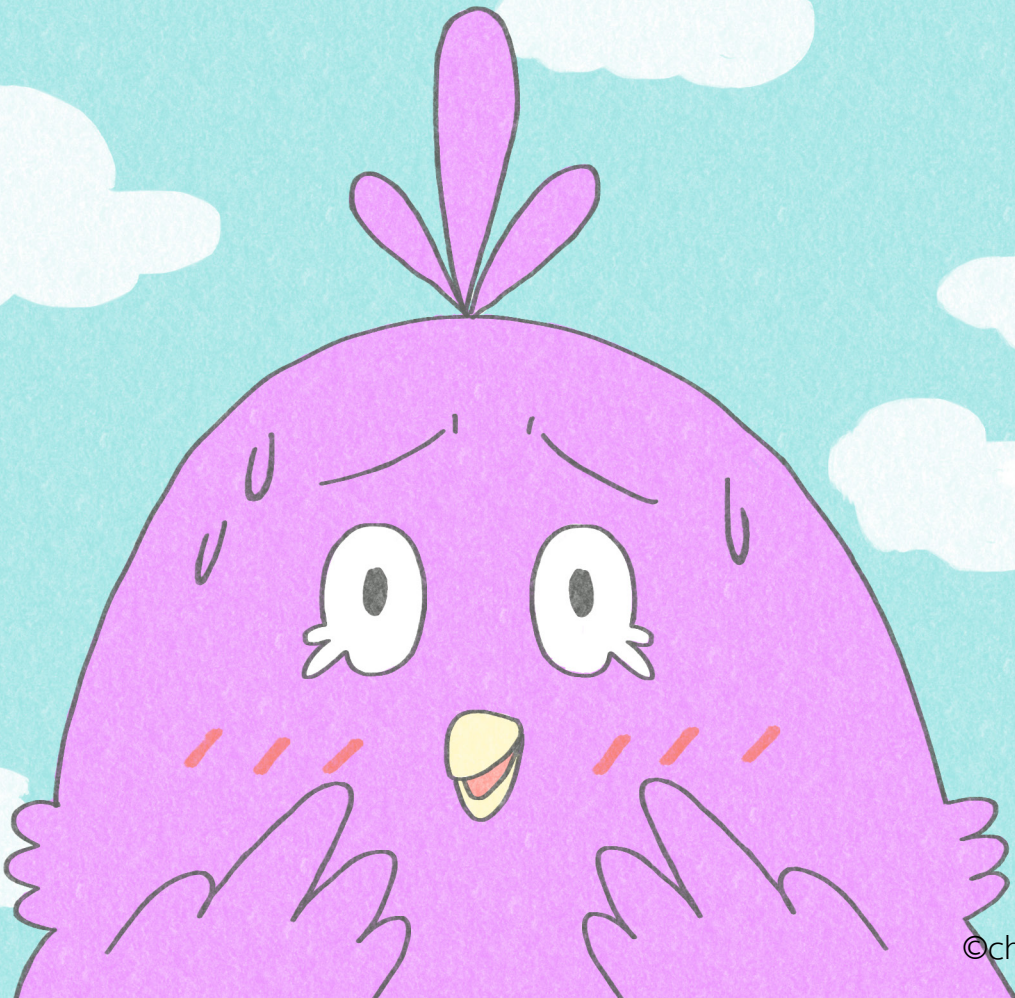
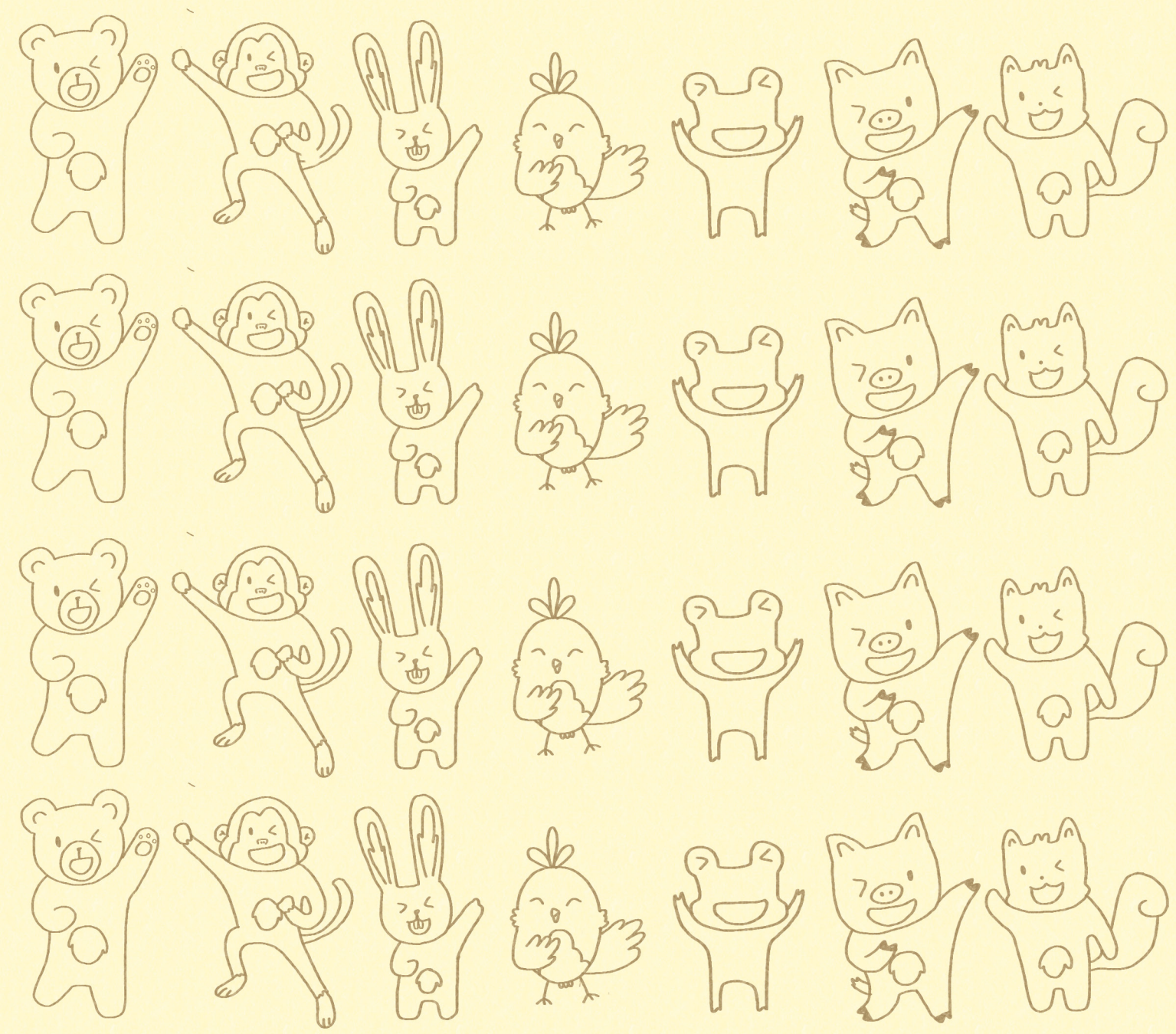

เจ้าบูนกข่อย

เรื่องและภาพ : อัจฉราภรณ์ ศิลปธนาภักดิ์

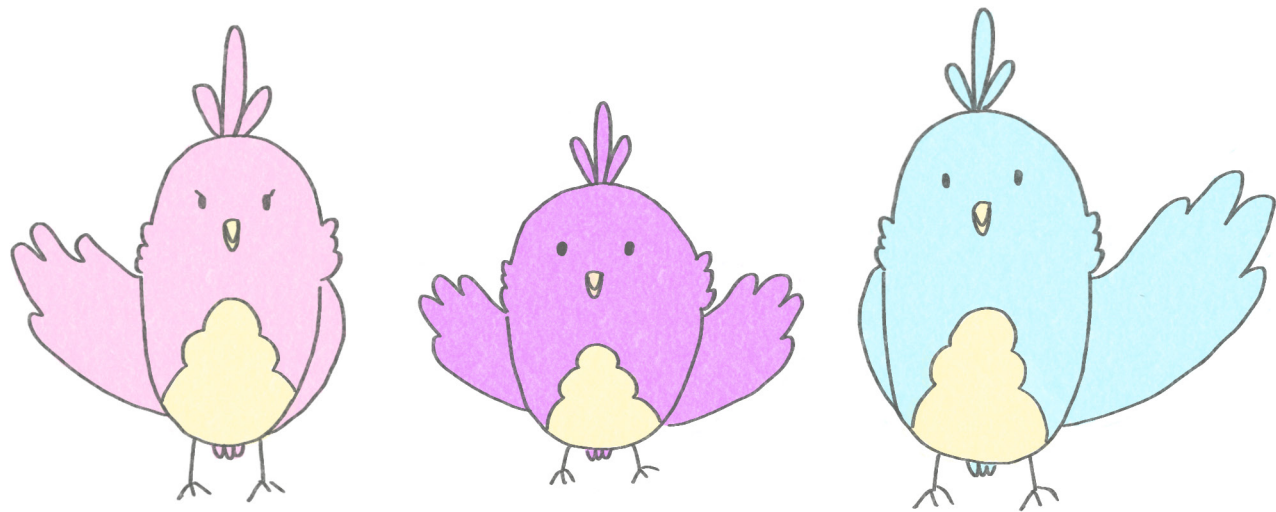

เจ้าหนูนกขี้อาย

เรื่องและภาพ : อัจฉราภรณ์ ศิลปธนาภักดิ์

บรูเป็นลูกนกที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ในป่าใหญ่
ทุกเช้าเพื่อน ๆ จะพากันร้องเพลงกันอย่างร่าเริง

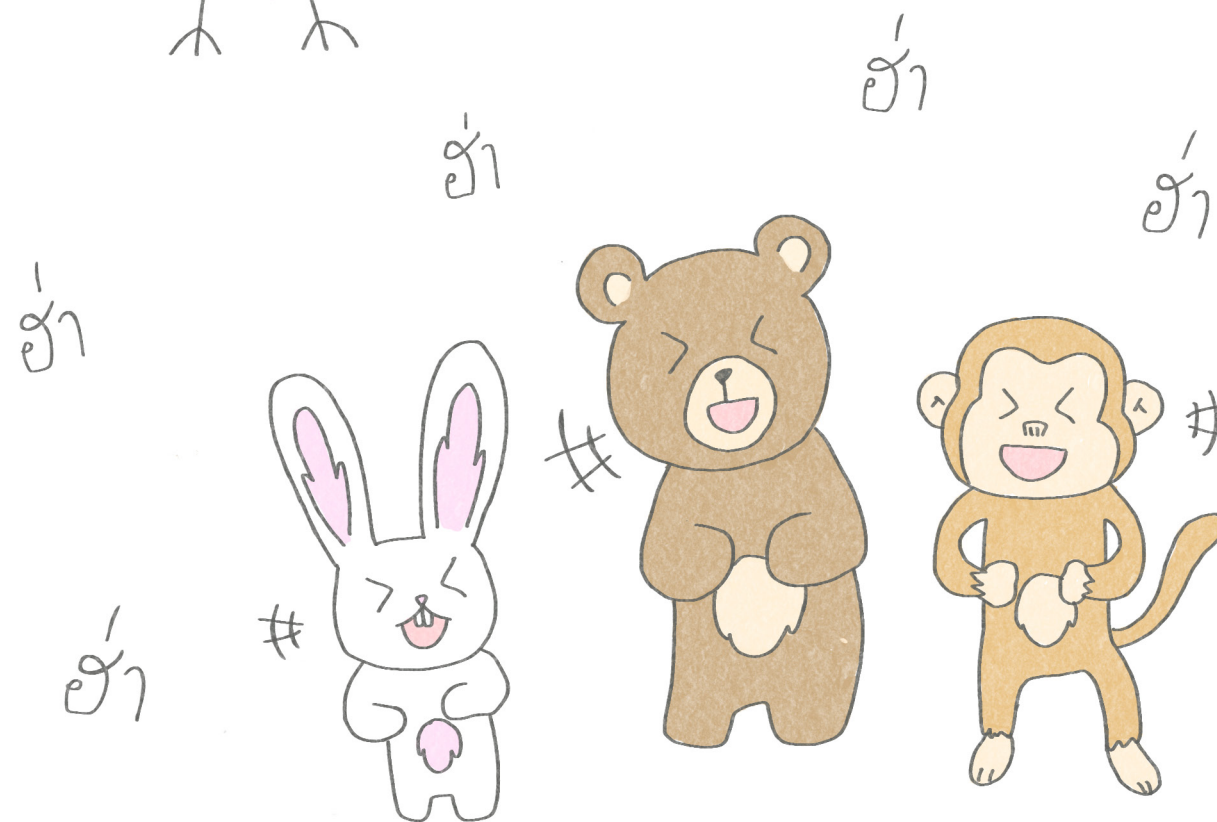

“ลาลาลา
อากาศเย็นสบาย สัตว์ทั้งหลายมาเล่นกัน
รื่นเริงกันทั้งวัน สนุกสุดขีดเบิกบานใจ”

บุตัวเดียวที่ไม่กล้าร้องเพลงให้ใครฟัง
แม้จะอยากร้องเพียงใดก็ตาม
เพราะบุคิดว่าเสียงของตัวเองไม่ไพเราะเหมือนเพื่อน ๆ

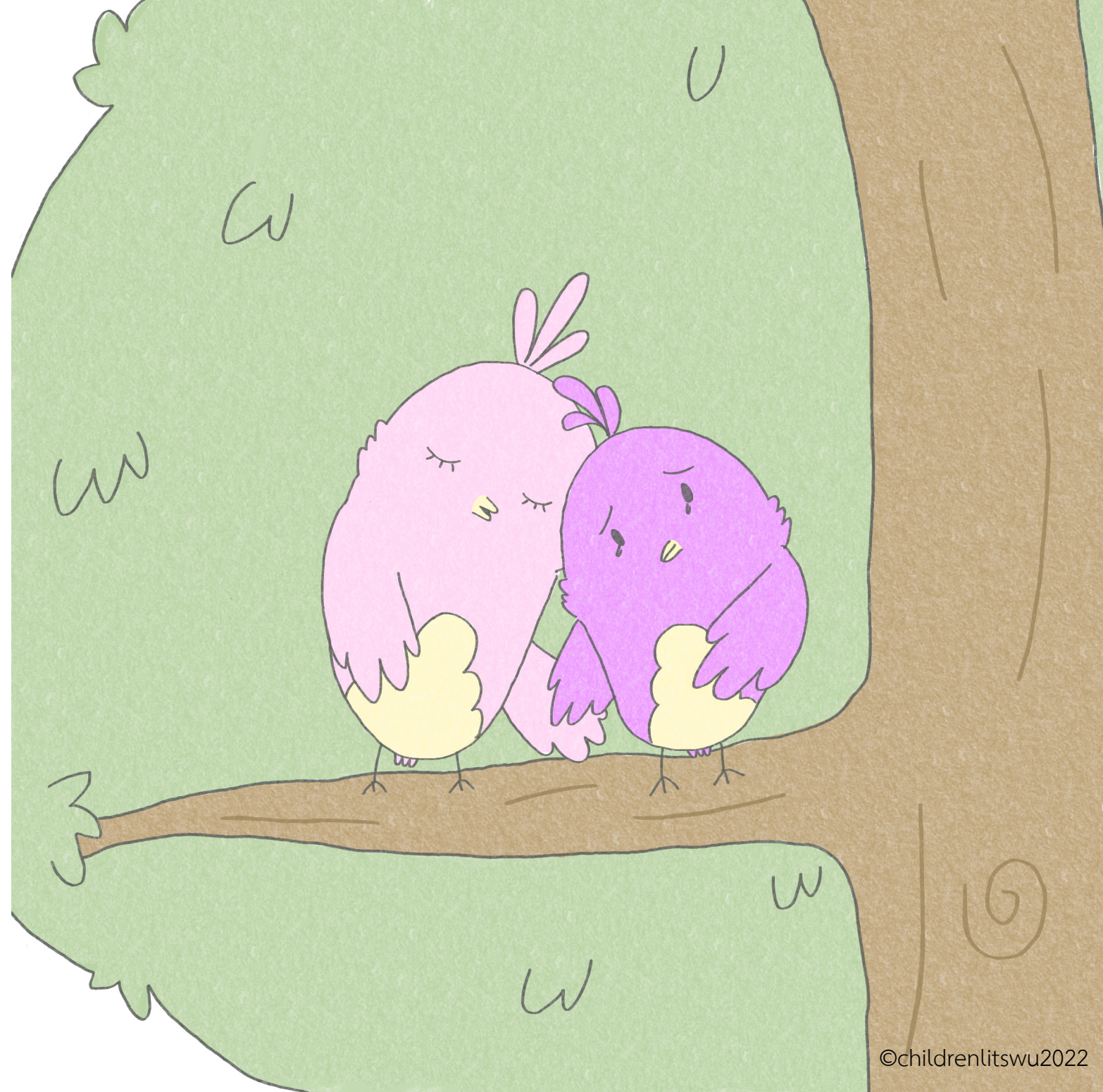

เวลาจะร้องเพลงต่อหน้าเพื่อน ๆ ที่ไร
บุจะอายจนหน้าแดงไม่กล้าสบตากับใคร
ปีกกระพือไปมาด้วยความประหม่า
เพื่อน ๆ จึงมักจะล้อบุว่า “เจ้าบุนกขี้อาย”

เมื่อไรที่บูโตนเพื่อนล้าหรือมีเรื่องไม่สบายใจ
แม่ก็จะร้องเพลงปลอบใจเสมอ

“เศร้ายะไรลูกจ๋า	หน้าถึงเลอะน้ำตา
ไม่เป็นไรรอกหนา	แม่จะคอยปลอบใจ
จงมั่นใจเอาไว้	ลูกแม่เก่งไม่แพ้ใคร
วันที่แสนสดใส	เฝ้ารออยู่แน่นอน”

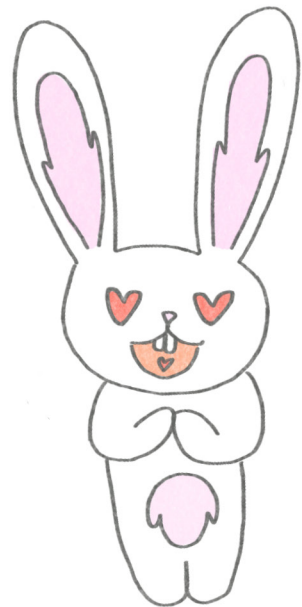
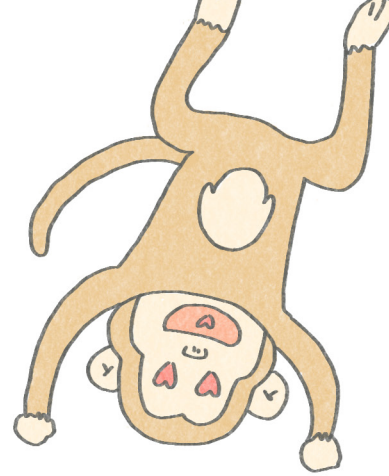
วันหนึ่ง ขณะที่เพื่อน ๆ กำลังร้องเพลงกันอย่างเคย
กระรอกก็วิ่งมาบอกข่าวบางอย่างด้วยความตื่นเต้น
“มีดอกไม้สีรุ้งบานขึ้นมาหนึ่งดอกละ!”

บูและเพื่อน ๆ พวกมันวิ่งไปดูดอกไม้สีรุ้งทันที

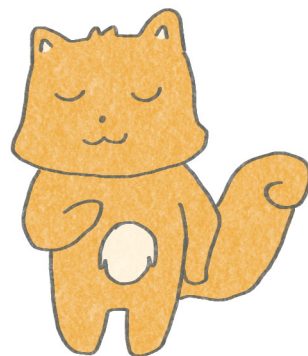

“โอ้โฮ สวยจังเลย” ลิงห้อยโหนไปมา
อย่างตื่นเต้น

“ดอกไม้สีสวยมาก แถมยังหอมอีกด้วย
ฉันขอได้ไหม” กระต่ายร้องถาม

“ฉันเป็นคนพบ ต้องเป็นของฉันสิ”
กระรอกรีบพูดทันที

เสียงเพื่อน ๆ แย่งดอกไม้ดังไปทั่วป่า
คุณปู่นกฮูกที่นั่งนอนหลับอยู่ได้ยินเข้าจึงช่วยหาวิธีแก้ปัญหมาให้
“เอาอย่างนี้ไหมเด็ก ๆ ในเมื่อพวกเขาชอบร้องเพลง ก็มาแข่งร้อง
เพลงกัน ใครร้องเพลงเพราะที่สุดจะถือว่าชนะและได้เป็นเจ้าของ
ดอกไม้สิริง”

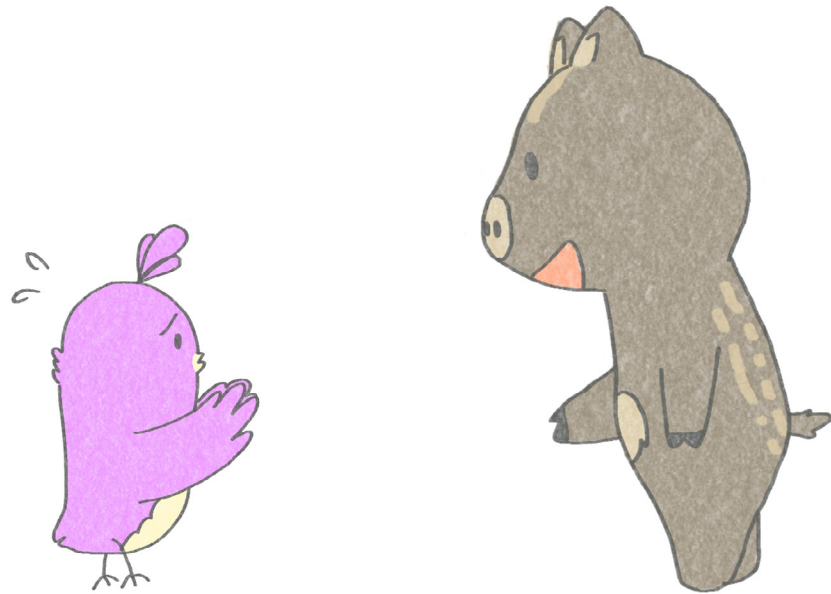

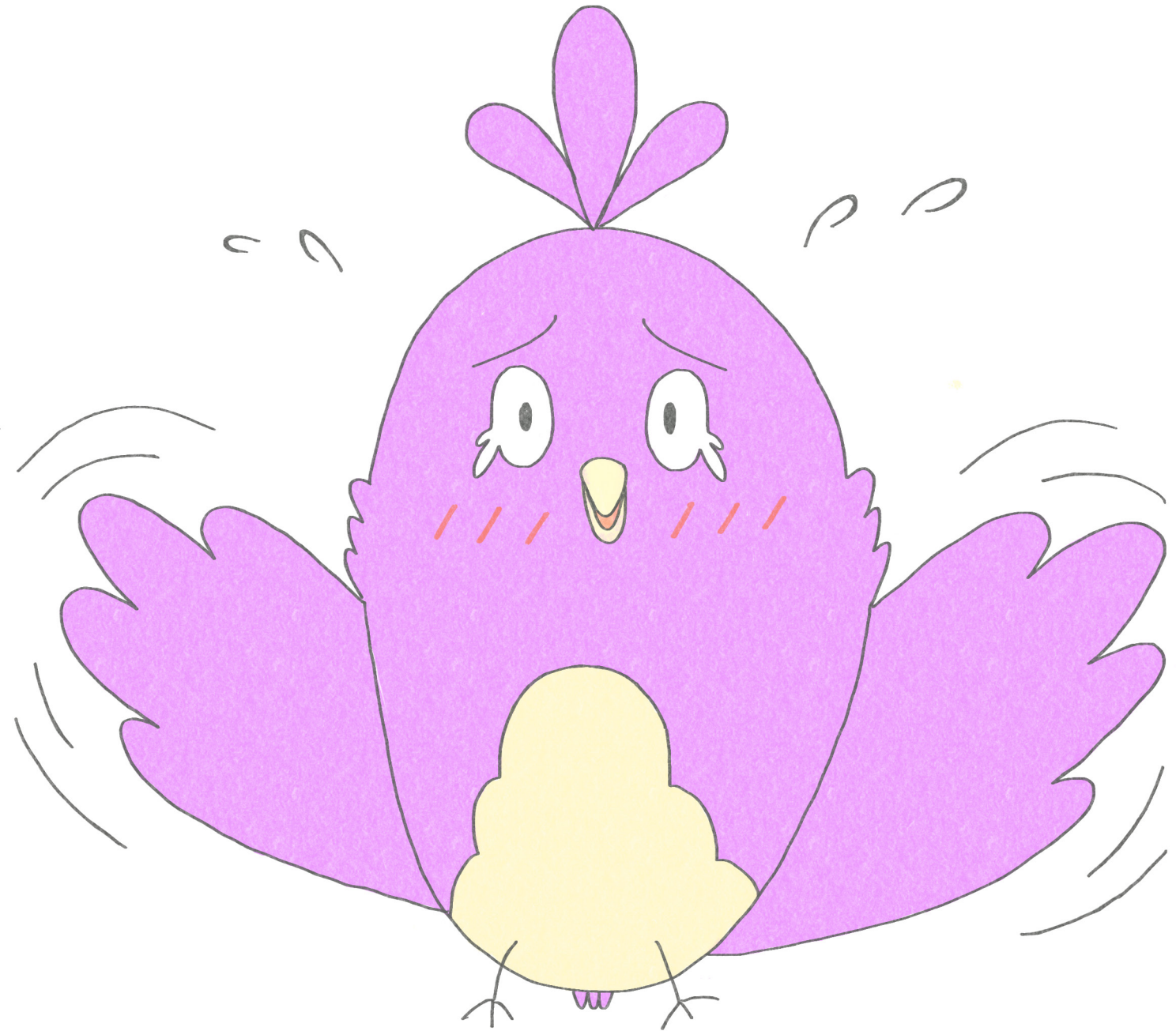
หมี ลิง กระต่าย กระรอก กบ และหนูป่าพากันสมัครแข่งร้องเพลงโดยมี
คุณปู่นกฮูกเป็นกรรมการ บูเองก็หวังอยากเป็นเจ้าของดอกไม้สีรุ้งเช่นกัน
แต่จะทำอย่างไรดีละ บูไม่กล้าร้องเพลงต่อหน้าเพื่อน ๆ นี้นา

ตอนนั้นเอง เจ้าหมูป่าที่ไม่เคยล้อเลียนบูกี้หันมาทักทาย
“บูกี้ เธอไม่ยอดอยากได้ดอกไม้สีรุ้งหรือ”
“อยากสิ แต่ฉันไม่กล้าร้องเพลงให้ใครฟังหรอก
เพราะเสียงของฉันไม่ไพเราะเหมือนเพื่อน ๆ นีนา” บูกี้ตอบ

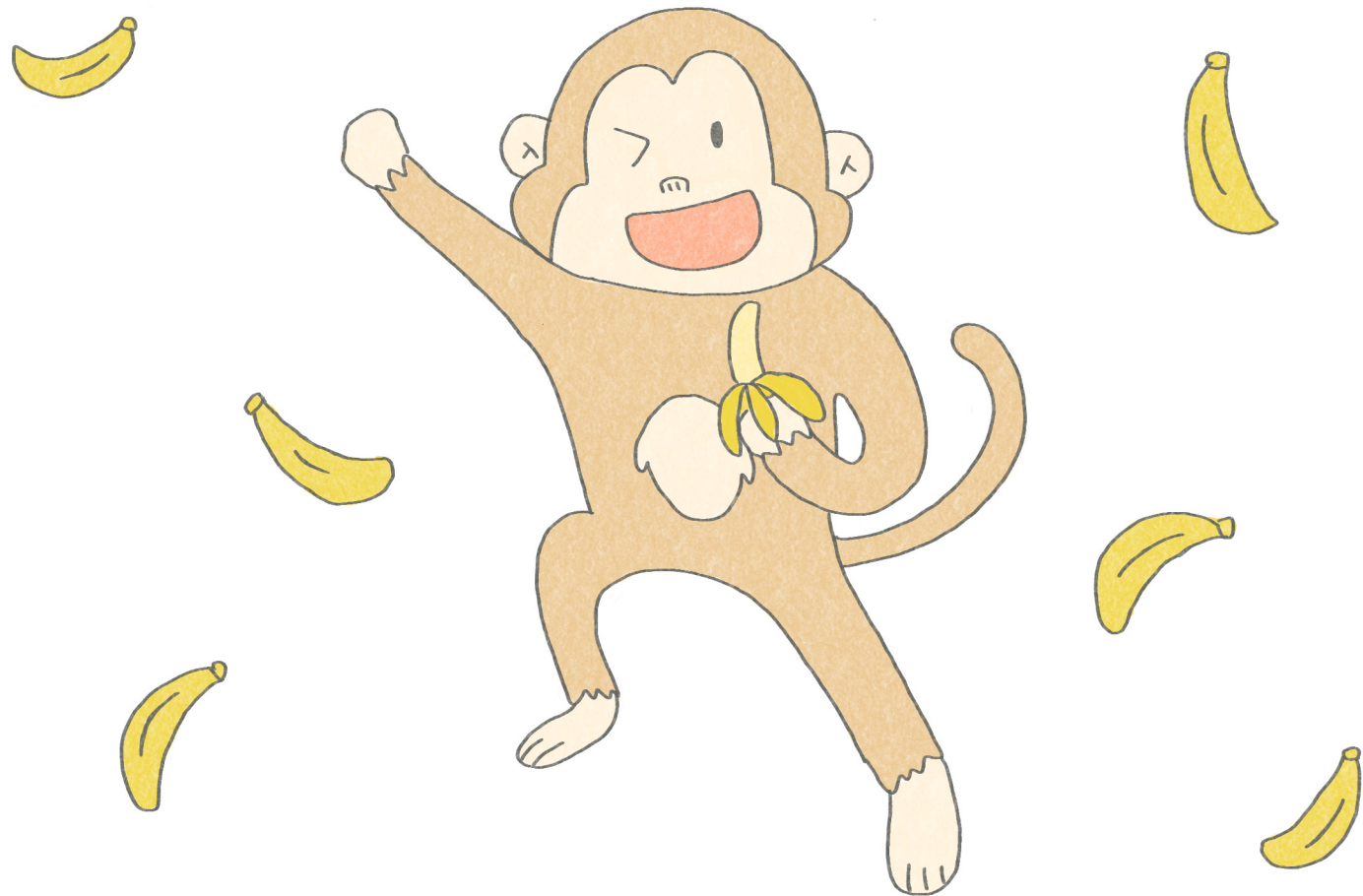

“เธอแค่ร้องอย่างมั่นใจก็พอแล้ว ดูอย่างฉันสิแม้จะไม่ได้มีเสียงที่
ไพเราะที่สุด แต่ฉันก็ชอบเสียงของตัวเอง ฉันจึงไม่อายเวลาร้องเพลง
ให้คนอื่นฟัง”

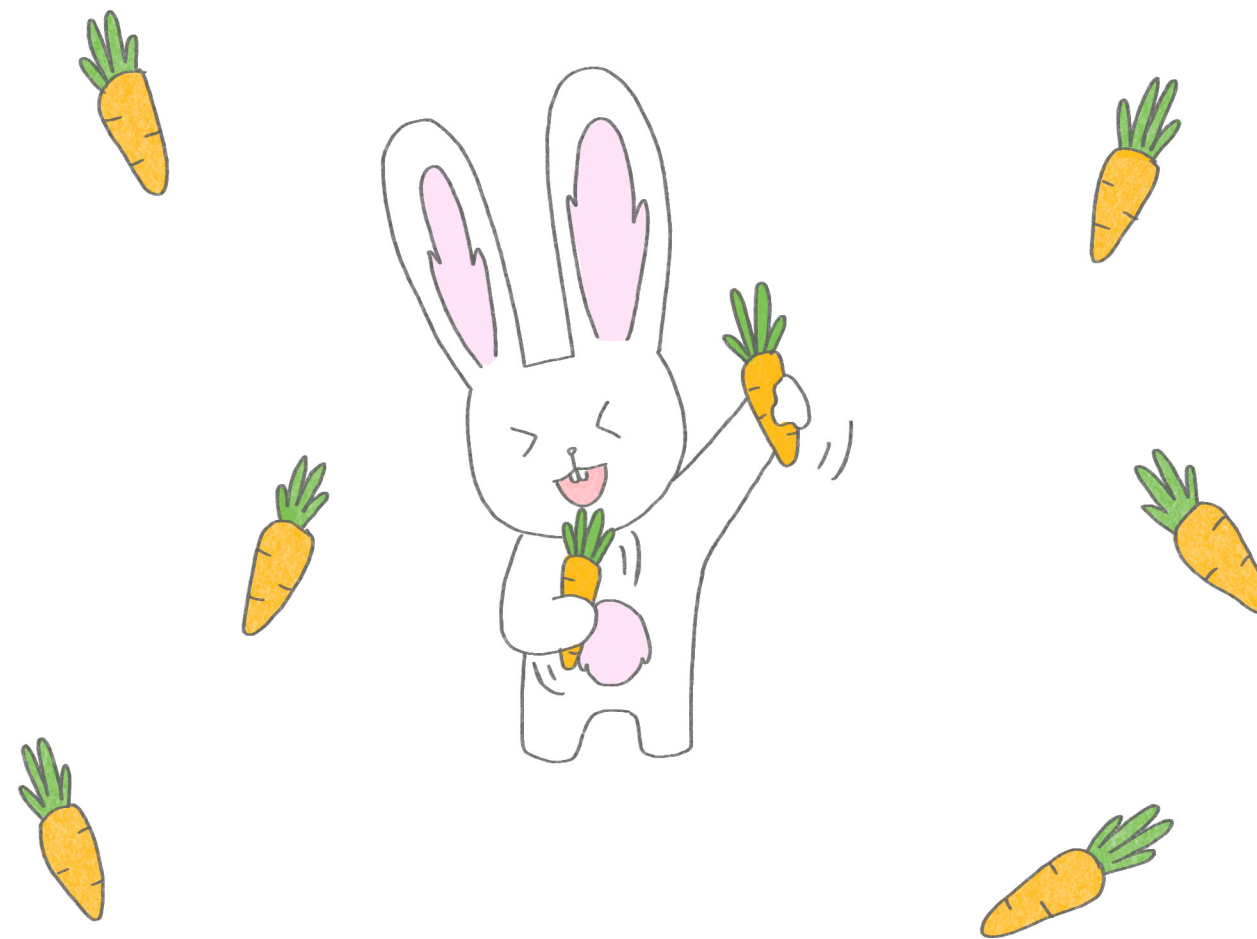
คำพูดของหมูป่าทำให้บูอยากพิสูจน์ตัวเอง
บุรวบรวมความกล้า ตัดสินใจสมัครแข่งร้องเพลง
แต่ยิ่งใกล้ถึงเวลาร้องเพลงมากเท่าไร
หัวใจของบูก็ยิ่งเต้นเร็วมากขึ้นเท่านั้น
บูตื่นเต้นจนต้องกระพือปีกไปมา หน้าก็เริ่มแดงขึ้นทุกที
สายตาหลุกหลิกไปมาอย่างควบคุมไม่ได้

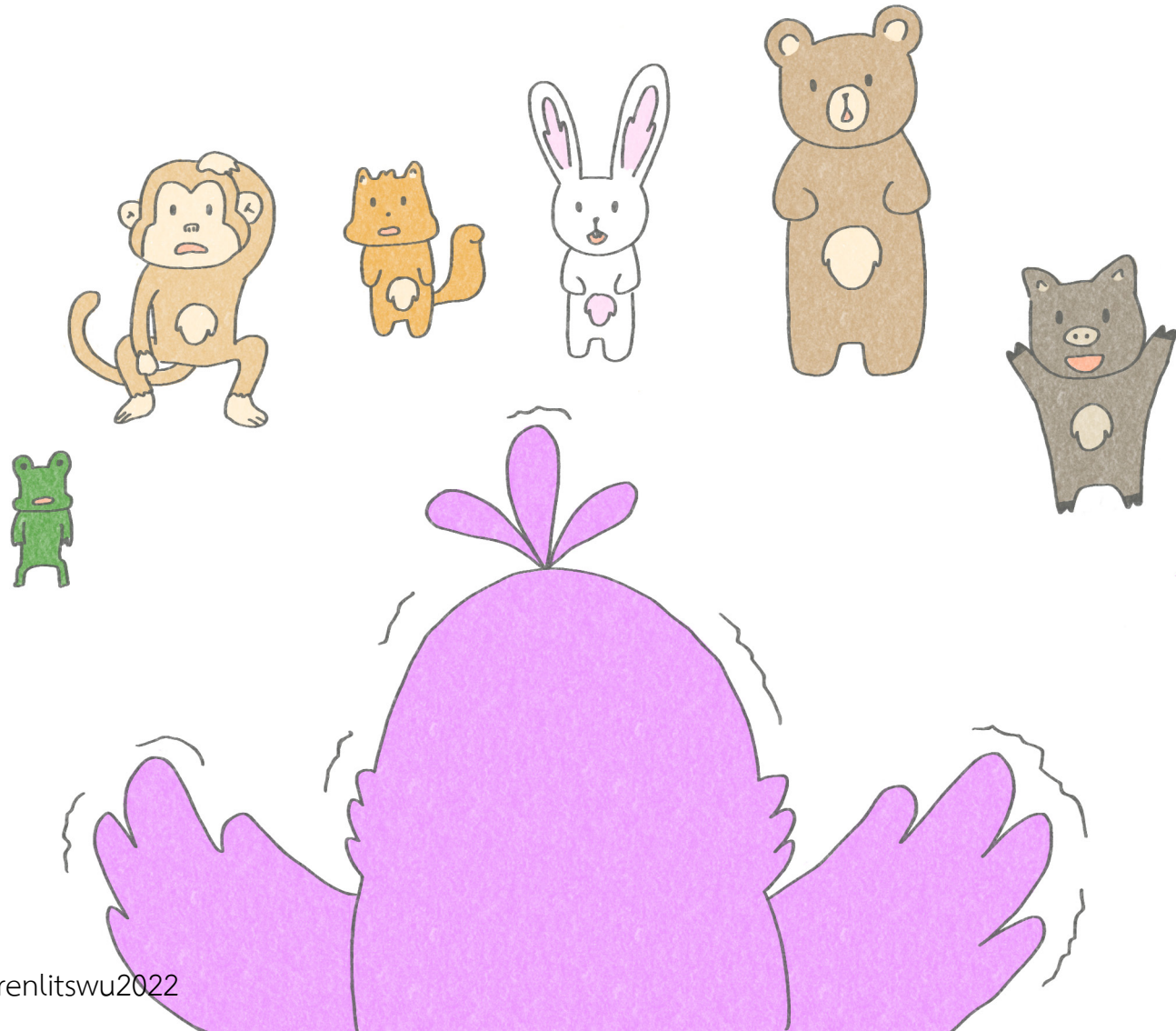
ตอนนี้เจ้าลิงกำลังร้องเพลงอยู่
มีกล้วยเป็นไมโครโฟนและหมุนตัวไปมาด้วยความร่าเริง
เพื่อน ๆ และคุณปู่กตัญญูชอบใจกันมาก
“ฉันชอบกล้วย พวกมาด้วยหนึ่งใบ วันไหนเศร้าใจ เราต้องกินกล้วย
ลัลลาลัลลาล้า~”

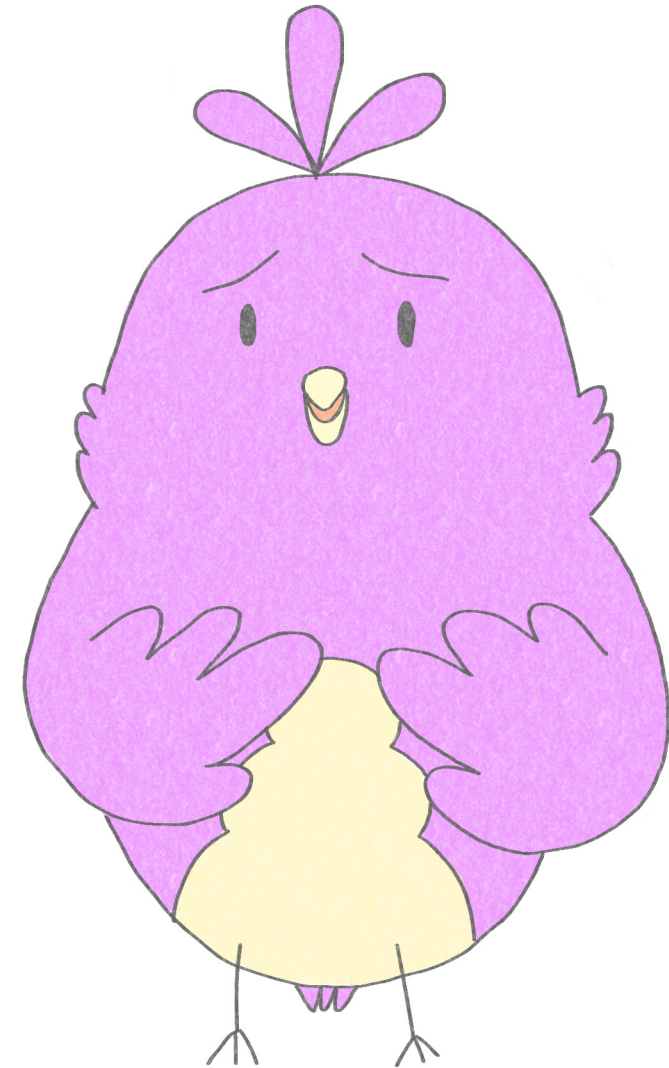
ต่อมาเป็นกระต่ายน้อย มันกระโดดตี่ง ๆ พร้อมเขย่าแครอทในมือ
“แครอท แครอท แครอท ของรักของฉัน แครอท แครอท แครอท หลับตา
ฝัน ฉันเห็นแครอท ลัลลาลัลลาล้า~”

เมื่อถึงตาของบุ เพื่อน ๆ ต่างพากันมามุงดูเพราะไม่มีใครเคยได้ยินบุ
ร้องเพลงมาก่อน
“เจ้าบุนกขี้อายจะร้องเพลงด้วยแหละ” เพื่อน ๆ สนใจบุกันใหญ่

“จ๊ิบ... จ๊ิบ...” ในที่สุดบุก็ส่งเสียงร้องออกมา
แต่มันทั้งแผ่วเบาและเต็มไปด้วยความไม่มั่นใจ

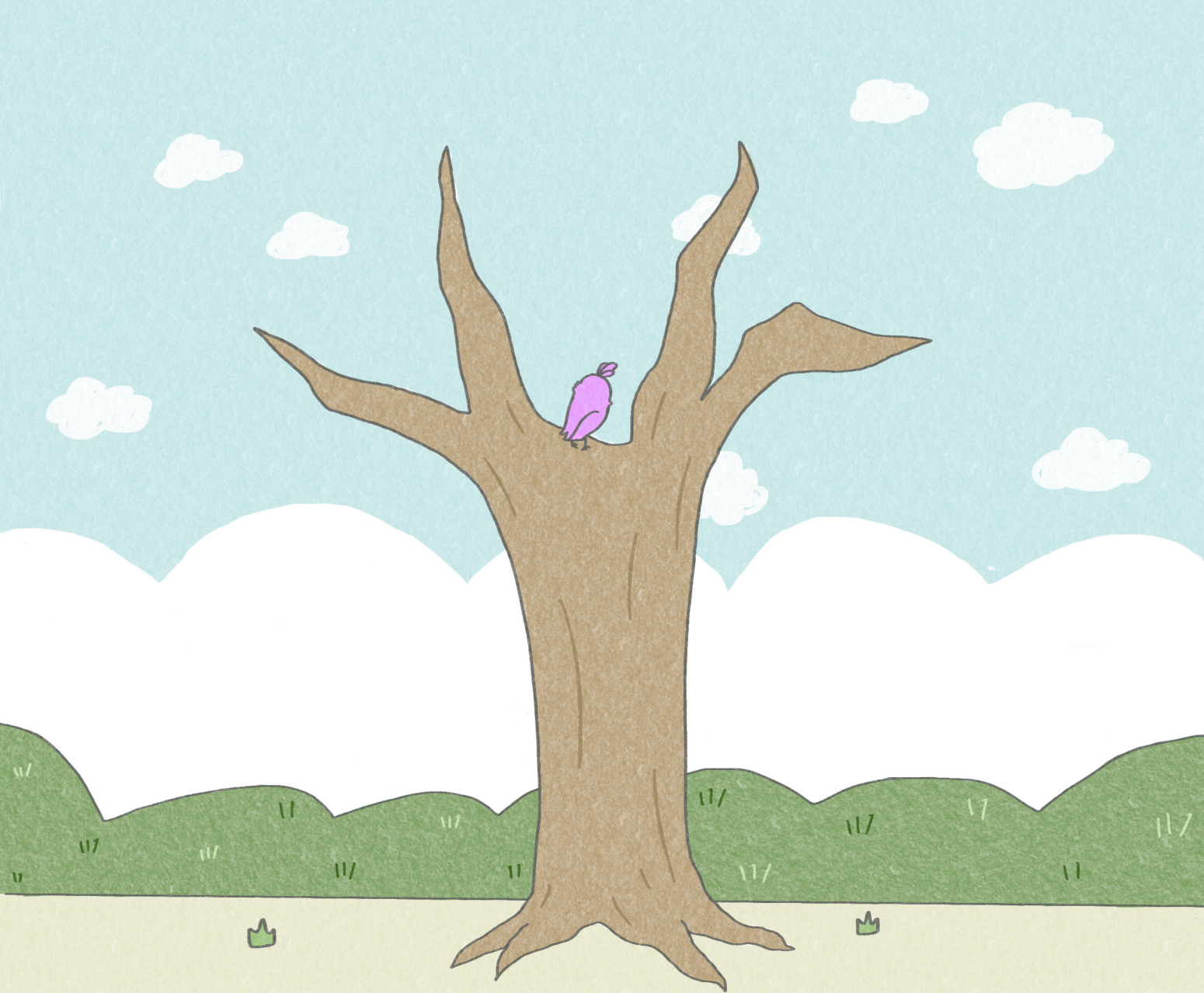

“ฮ่า ๆ เสียงแบบนี้หรือที่จะมาเป็นเจ้าของดอกไม้สีรุ้ง”
เจ้ากระรอกพูดเสร็จเพื่อน ๆ ที่มุงดูก็พากันหัวเราะเยาะเสียง
ของบูเกือบหมด

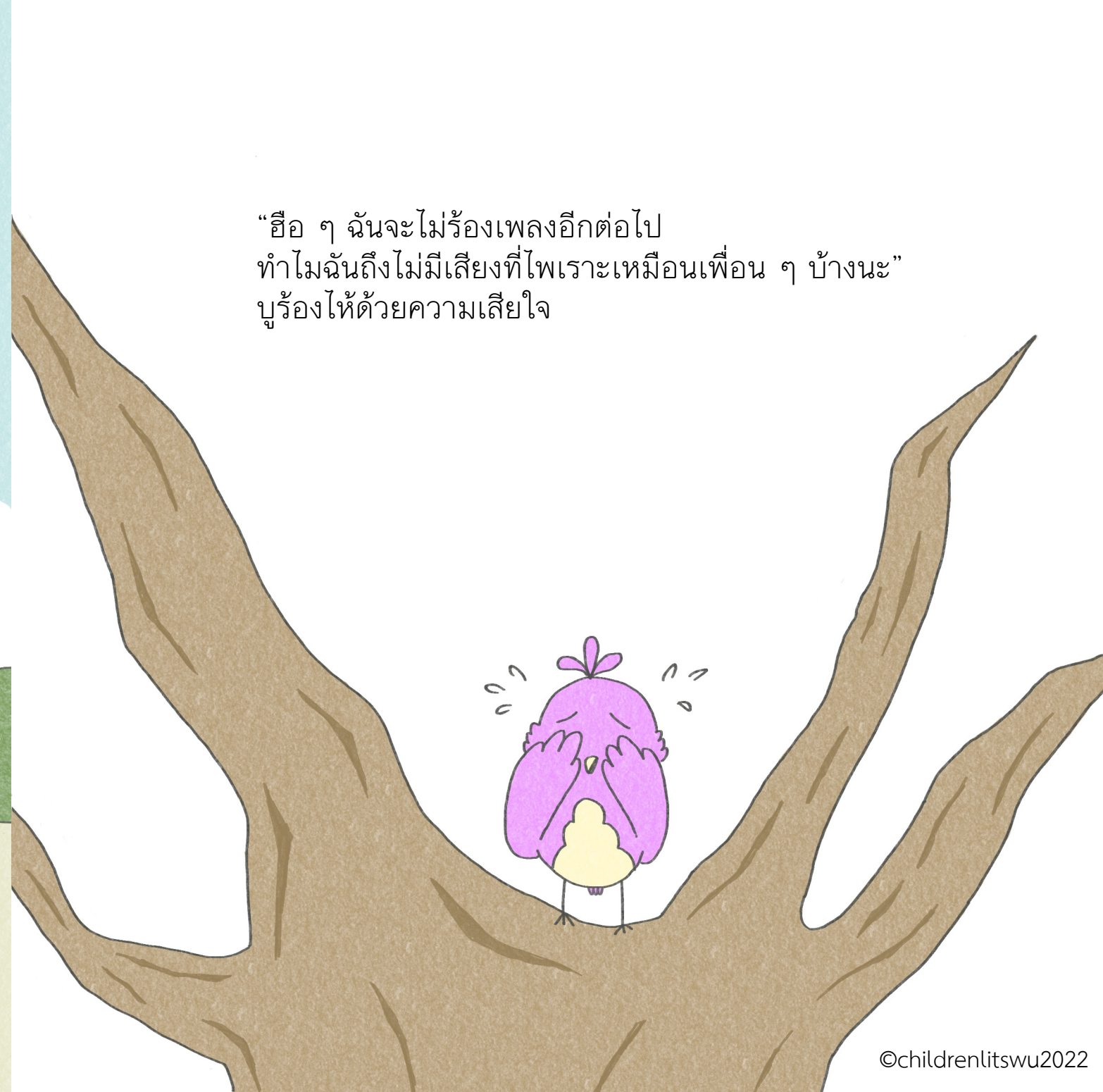

บูเสียใจมาก มันไม่กล้าสบตาใคร จึงได้แต่ก้มหน้าลงด้วยความอาย
ก่อนจะตัดสินใจบินหนีไป

บูบินมาเกาะต้นไม้แห้งแล้งต้นหนึ่ง ต้นไม้ต้นนี้ไม่มีใบไม้สักใบ
แถมไม่มีผลไม้อร่อย ๆ ให้กิน จึงไม่มีสัตว์ตัวไหนอาศัยอยู่เลย

“ฮือ ๆ ฉันจะไม่ร้องเพลงอีกต่อไป
ทำไมฉันถึงไม่มีเสียงที่ไพเราะเหมือนเพื่อน ๆ บ้างนะ”
บูร้องด้วยความเสียใจ

ทันใดนั้นต้นไม้แห้งแล้งที่บูเกาะอยู่ก็สั่นเบา ๆ
“เจ้านกน้อย ทำไมเธอถึงไม่ร้องเพลงแล้วล่ะจ๊ะ แค่ก ๆ” ต้นไม้ถาม
ด้วยเสียงที่แหบแห้ง
“เพราะฉันทำได้ไม่ดีเลยนะสิ เวลาร้องเพลงเสียงฉันแผ่วเบาแถม
ร่างกายฉันก็ขยับไปมาอย่างควบคุมไม่ได้ ฉันไม่ยากร้องเพลงอีกต่อไปแล้ว” บูตอบอย่างเศร้าใจ “ว่าแต่ทำไมเสียงเธอเป็นอย่างนั้นล่ะ”

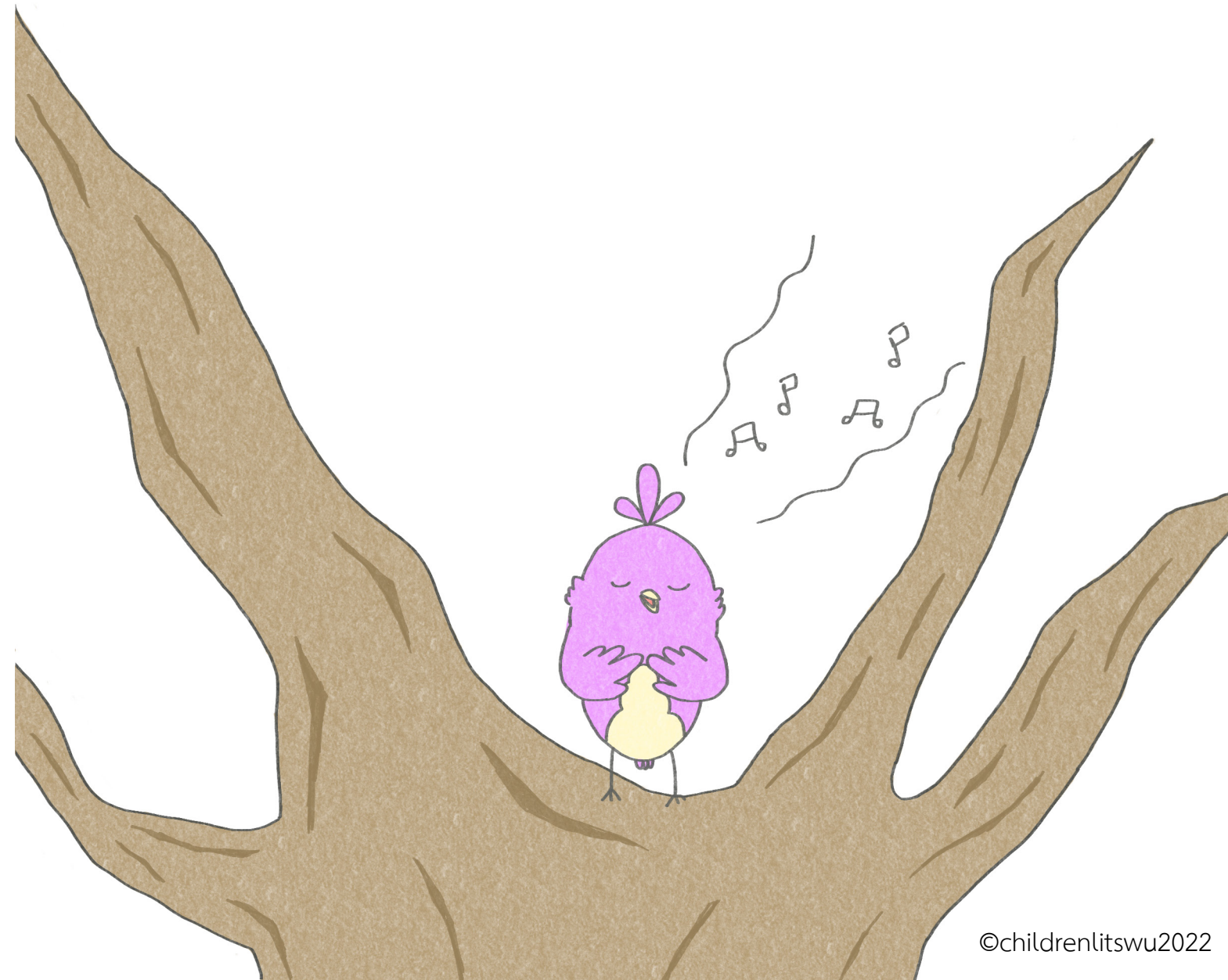
“ฉันเคยเป็นต้นไม้ที่ร่มรื่นมาก่อนจ๊ะ แต่วันหนึ่งฟ้าก็ได้ผ่ามา
โดนฉันเข้า ทั้งใบและผลต่างก็ไม่งอกขึ้นมาอีกเลย สุดท้ายก็
กลายเป็นต้นไม้แห้งแล้งแบบนี้ สัตว์จึงพากันหนีไปอาศัยที่
อื่นกันหมดจ๊ะ แค่ก ๆ”
“แม่จิง...” บูสงสัยต้นไม้จับใจ

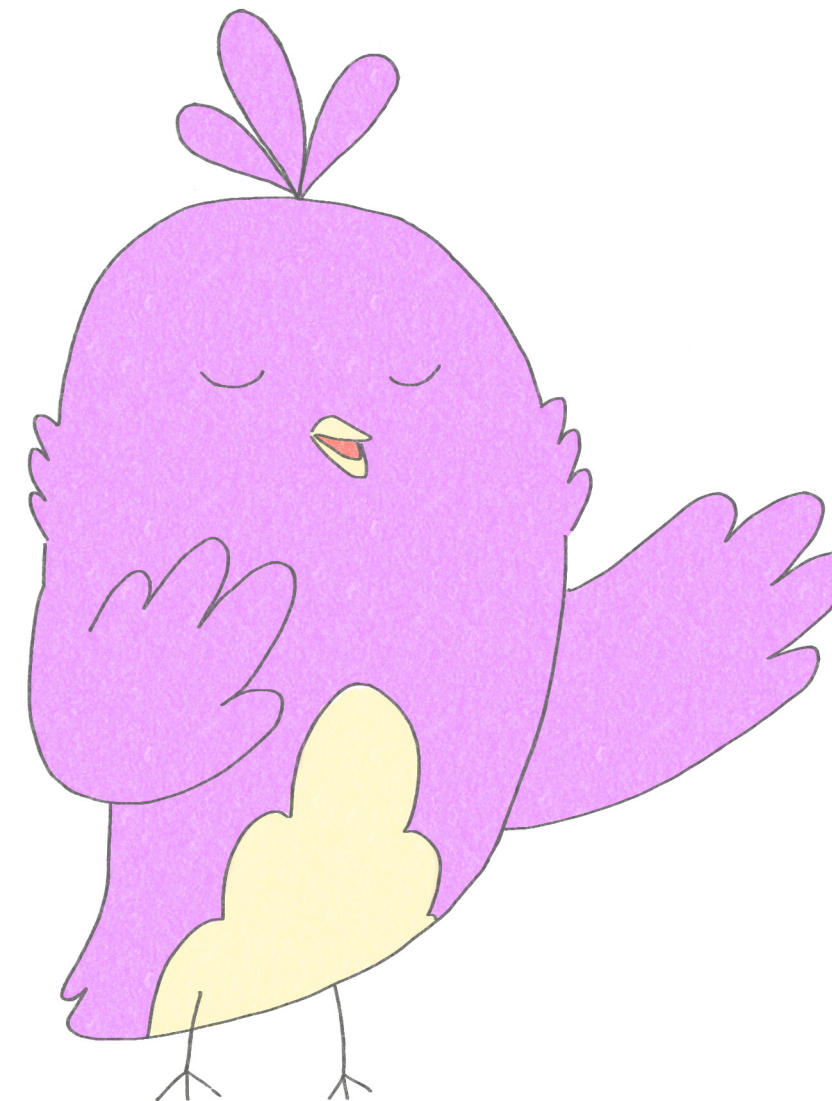

ขณะที่บูและต้นไม้กำลังเศร้าใจกัน บูก็นึกถึงบทเพลงที่แม่นก
ชอบร้องปลอบขึ้นมา บูนั่งเงียบสักพักก่อนจะค่อย ๆ เปล่งเสียง
ร้องออกมาเพื่อหวังให้บทเพลงช่วยปลอบใจตัวเองและต้นไม้

“เศร้าอะไรลูกจ๋า	หน้าถึงเลอะน้ำตา
ไม่เป็นไรหรอกหนา	แม่จะคอยปลอบใจ
จงมั่นใจเข้าไว้	ลูกแม่เก่งไม่แพ้ใคร
วันที่แสนสดใส	เฝ้ารออยู่แน่นอน”

“เจ้านกน้อยเสียงเธอเพราะมากเลย ช่วยร้องอีกได้ไหมจ๊ะ”
บุตใจที่ต้นไม้ชอบ จึงร้องอีกครั้งด้วยเสียงที่ดังขึ้นกว่าเดิม

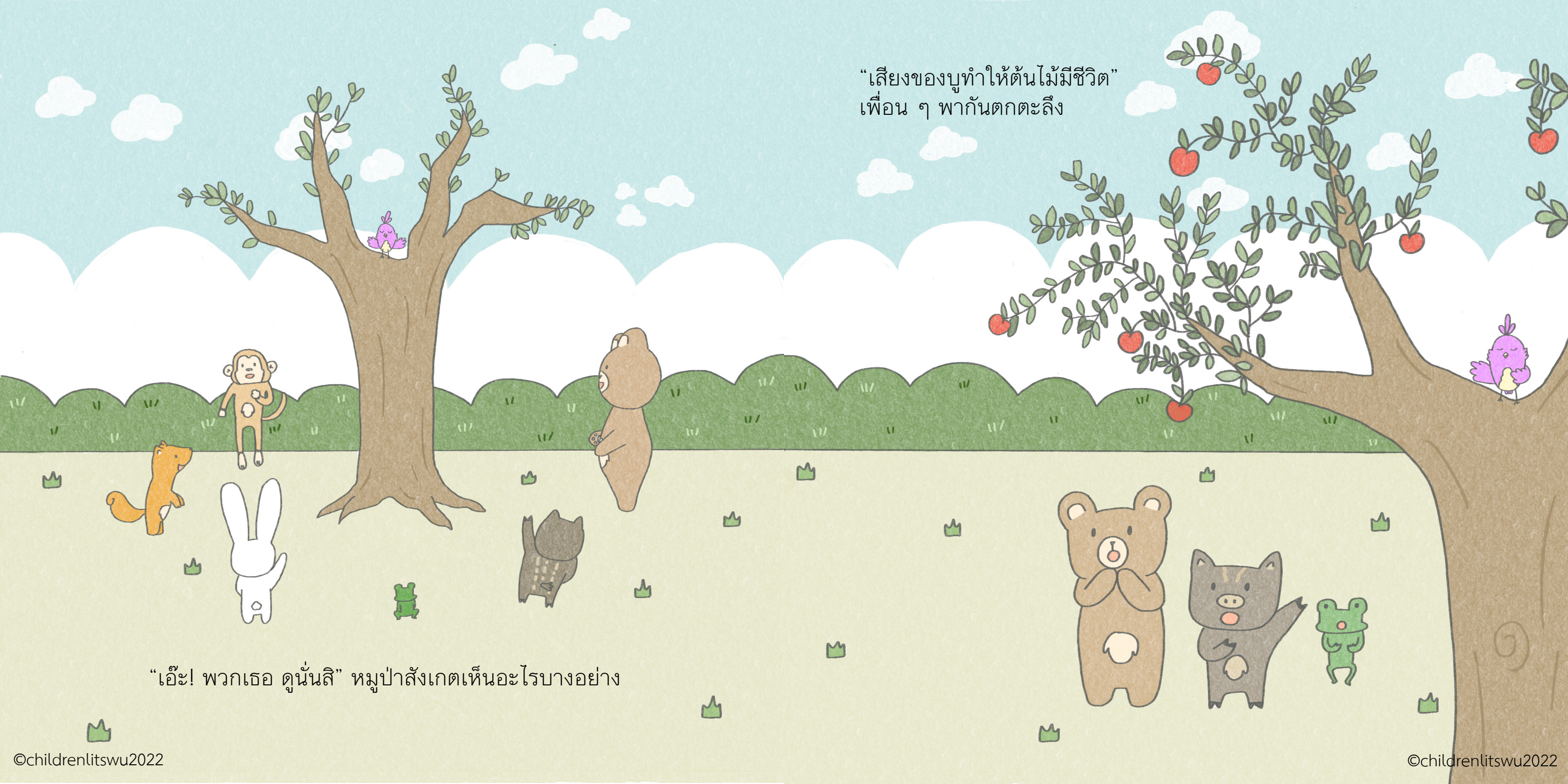
เสียงกังวาลใสของบุตังจนเพื่อน ๆ ในป่าได้ยิน
พวกมันต่างพากันเดินตามหาเสียงไปเรื่อย ๆ
จนมาถึงต้นไม้ที่บุเกาะอยู่ในที่สุด

“นั่นบุนี่นา” เพื่อน ๆ ต่างตกใจเมื่อเห็นว่าเจ้าของเสียง
อันแสนไพเราะคือบุ

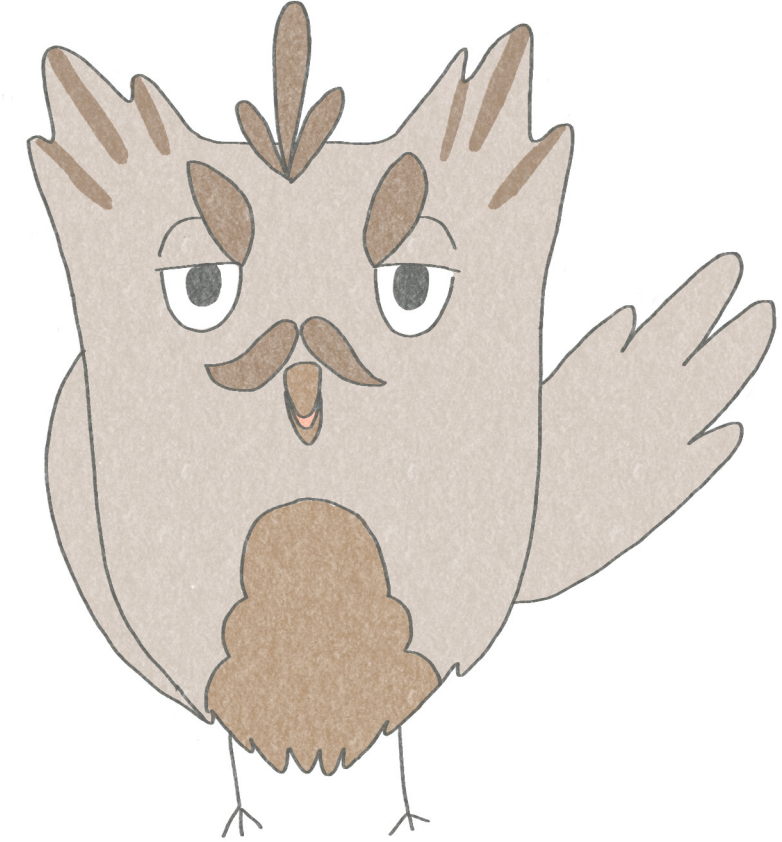
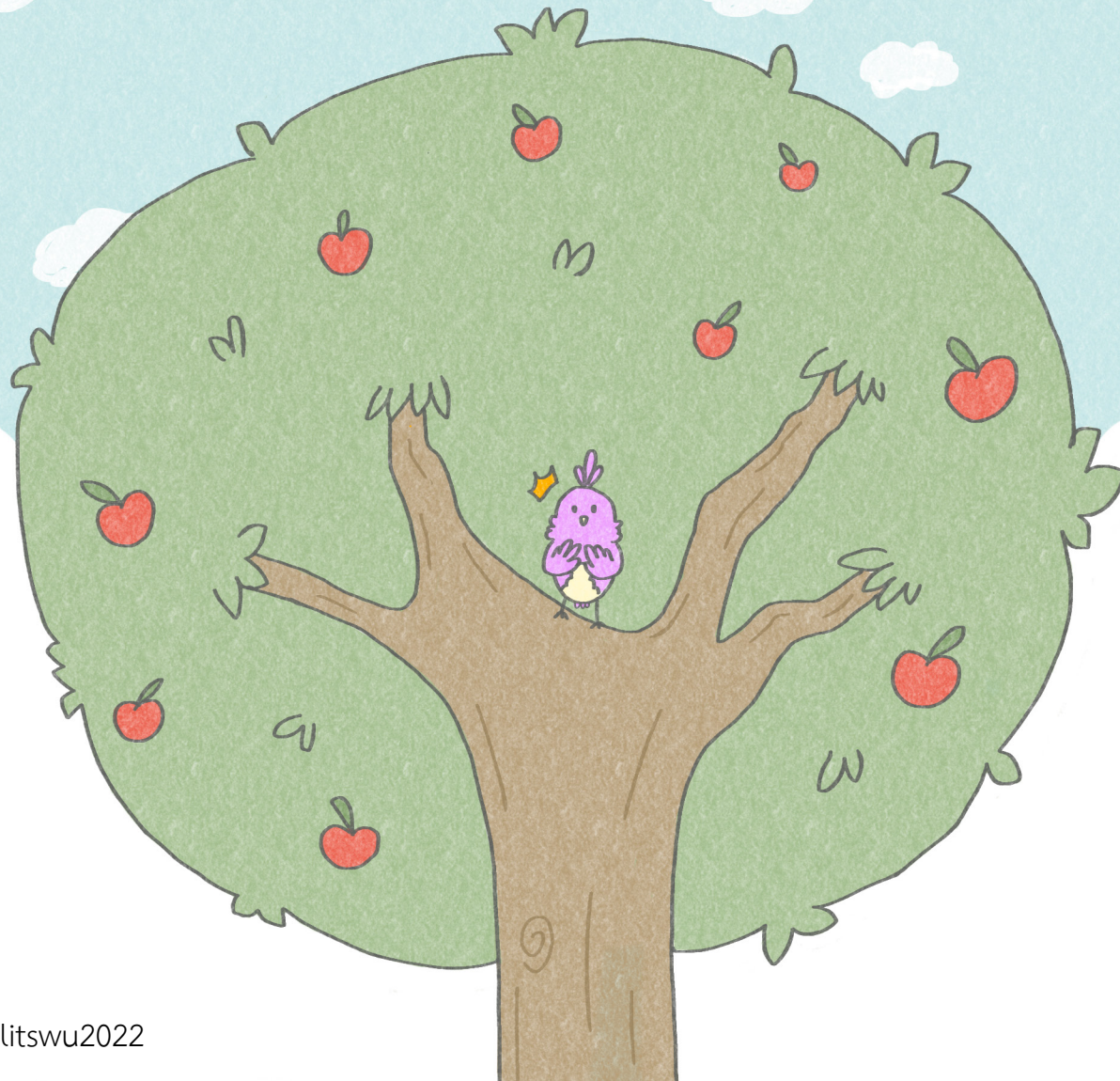

“เสียงของบุทำให้ต้นไม้มีชีวิต”
เพื่อน ๆ พวกมันตกตะลึง

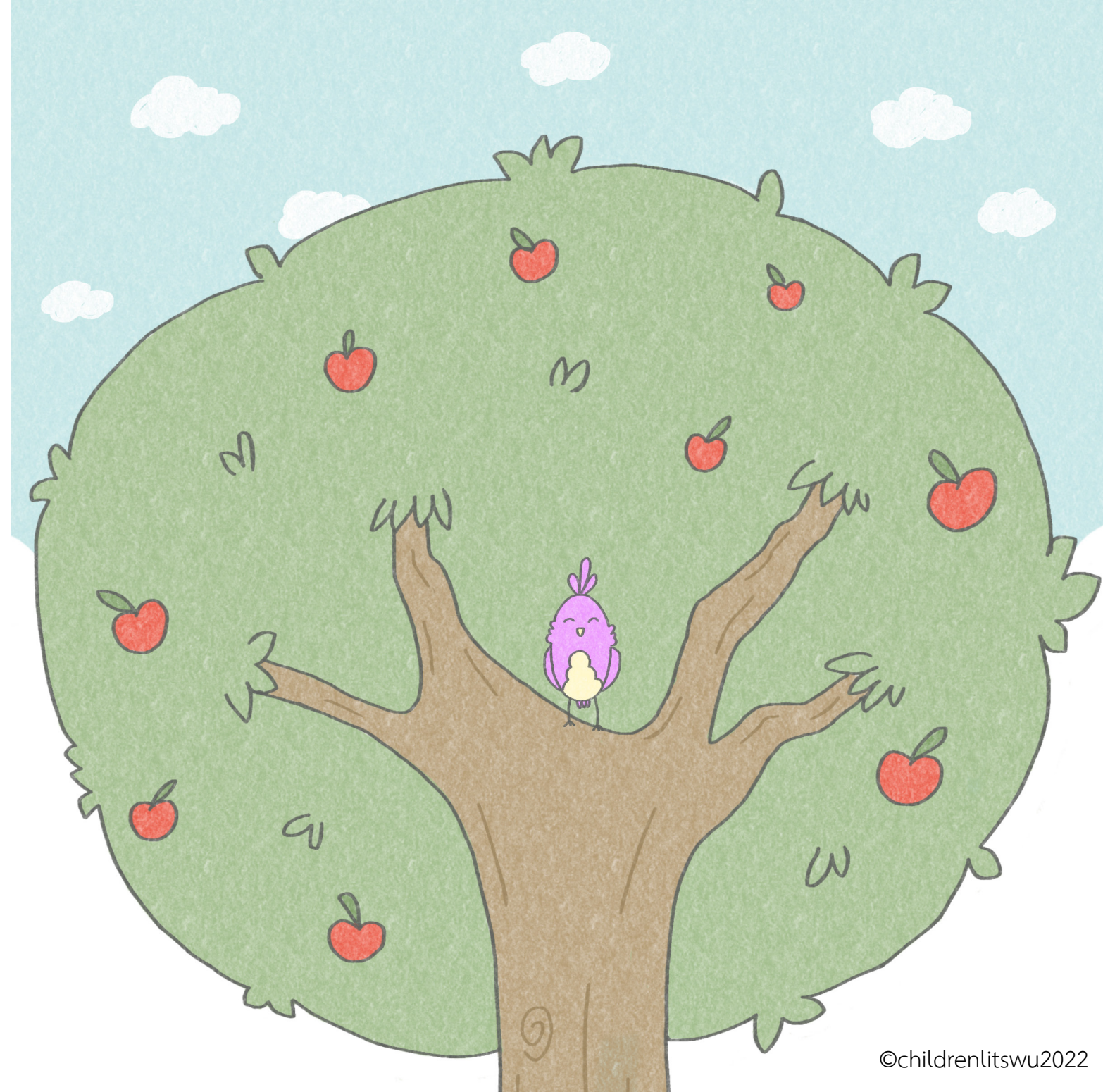
“เอ๊ะ! พวกเธอ ดูนั่นสิ” หมูป่าสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง

เมื่อร้องเพลงจบ บูลีมตาขึ้นมาและพบว่าต้นไม้แห่งใกล้ตายที่
เห็นตอนแรกกลายเป็นต้นไม้ที่อุดมสมบูรณ์กว่าต้นไม้ต้นไหน ๆ
ในป่านี้ไปเสียแล้ว เพราะมีทั้งใบไม้แกมและผลไม้แสนอร่อย
ขึ้นเต็มไปหมด

“สุดยอดไปเลย เจ้านี้แหละที่เหมาะสมจะเป็นเจ้าของดอกกุหลาบสีรุ้ง!”
คุณปู่กฐกร้องบอก เพื่อน ๆ ต่างก็พยักหน้าเห็นด้วยพร้อมปรบมือ
ให้กับเสียงร้องของปู่

“ขอบคุณมากจ้ะเจ้านกน้อย บทเพลงและเสียงร้องของเธอ
มีความหมายกับฉันมากเลยจ้ะ” ต้นไม้พูดกับบูนอย่างมีความสุข

บู๊ยมกว้างด้วยความดีใจ “งั้นเรามาร้องเพลงกันเถอะ” แล้วบู๊กับเพื่อน ๆ
ก็ไม่ได้สนใจดอกไม้สีรุ้งอีกต่อไป พวกมันพากันเต้นล้อมรอบต้นไม้และ
ร้องเพลงท่ามกลางแสงอาทิตย์ยามเย็นอย่างมีความสุข

เกี่ยวกับผู้แต่ง/ผู้วาดภาพประกอบ

อัจฉราภรณ์ ศิลปธนาภักดิ์ (อายุ)
เกิดเมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๓
จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

เจ้าขุนก๊ออาย

เรื่องและภาพ : อัจฉราภรณ์ ศิลปธนาภักดิ์
ที่ปรึกษา : ผศ.รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์
หนังสือภาพสำหรับเด็ก ๗-๙ ปี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔
ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

